

Sygn. akt I C 322/21 upr.

WYROK ZAOCZNY

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 10 grudnia 2021 r.

Sąd Rejonowy w Jaśle, Wydział I Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący: Sędzia Grzegorz Wanat

Protokolant: St. Asyst. S.. A. S.

po rozpoznaniu w dniu 10 grudnia 2021 r. w Jaśle

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa (...) sp. z o.o. z siedzibą w W.

przeciwko Ł. M.

o zapłatę

oddala powództwo.

Sygn. akt I C 322/21 upr.

UZASADNIENIE

wyroku Sądu Rejonowego w Jaśle z dnia 10 grudnia 2021 r.

Powód (...) Sp. z o. o. z siedzibą w W. w pozwie przeciwko Ł. M. wniósł o zasądzenie kwoty 488,38 zł wraz z odsetkami i kosztami procesu.

Na zasadzie art. 505⁸ § 4 k.p.c. uzasadnienie wyroku w niniejszej sprawie ogranicza się do wyjaśnienia jego podstawy prawnej.

Powództwo – jako nieudowodnione – podlegało oddaleniu w całości.

Rozważania rozpocząć należy od przypomnienia, że w myśl przepisu art. 6 k.c., ciężar udowodnienia twierdzenia faktycznego spoczywa na tej stronie, która z tego twierdzenia wywodzi skutki prawne. Reguła ta znajduje również swój procesowy odpowiednik w treści art. 232 k.p.c., w świetle którego to strony są obowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne. Oznacza to, że obecnie Sąd nie jest odpowiedzialny za wynik postępowania dowodowego, a ryzyko nieudowodnienia podstawy faktycznej żądania ponosi powód. Podkreślenia w tym miejscu wymaga, że powód, jako strona inicjująca proces, jest obowiązany do udowodnienia wszystkich twierdzeń pozwu, w oparciu o które sformułował swe roszczenie. Zgodnie ze stanowiskiem Sądu Najwyższego, zadaniem sądu nie jest zarządzenie dochodzeń w celu uzupełnienia lub wyjaśnienia twierdzeń stron i wykrycia środków dowodowych pozwalających na ich udowodnienie, ani też sąd nie jest zobowiązany do przeprowadzenia z urzędu dowodów zmierzających do wyjaśnienia okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy (por. wyrok SN z dnia 17 grudnia 1996 roku, I CKU 45/96, OSNC 1997/ 6-7/76).

W niniejszej sprawie to zatem powód winien wykazać, że pozwany Ł. M. obowiązany jest zapłacić mu oznaczoną w pozwie kwotę z tytułu zawartej w dniu 01.10.2010 r. umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych.

W ocenie Sądu powinności tej powód nie sprostał, a sam fakt orzekania w warunkach rozprawy zaocznej nie zwalniał Sądu z obowiązku ustosunkowania się do twierdzeń powoda z punktu widzenia ich zgodności z rzeczywistym stanem rzeczy i rozważenia, czy oświadczenia powoda uzasadniają należycie i w całości żądanie pozwu (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 20 października 1998 roku, sygn. akt I CKU 85/98).

Mając na uwadze charakter i treść dokumentów załączonych do pozwu, poprzestanie na podzieleniu twierdzeń powoda o faktach w niniejszej sprawie nie było możliwe.

Jak wiadomo, powód występuje w niniejszym procesie jako następca prawny (...) S.A. z siedzibą w W., a to na podstawie umowy przelewu wierzytelności z dnia 12.06.2019 r. (art. 509 k.c.).

Z przedstawionego wyciągu z załącznika do tej umowy (k. 31) wynika, że powód nabył wierzytelność wobec Ł. M. w kwocie 417,91 zł. Wykaz ogranicza się do wskazania danych osobowych pozwanego oraz nr identyfikacyjnego sprawy w systemie zbywcy. W żaden sposób nie identyfikuje natomiast stosunku prawnego, z jakiego należność ujęta w tabeli ma wynikać. Okoliczność ta jest o tyle istotna, zważając, że pozwany był związany z (...) S.A. co najmniej dwiema umowami, a to wcześniejszą z 2010 r. (k. 15 - 17) i późniejszą z 2014 r. (k. 12 - 14).

Przypomnieć należy, że przedmiotem przelewu co do zasady może być wierzytelność istniejąca, którą cedent może swobodnie rozporządzać. Powinna ona być też w dostateczny sposób oznaczona (zindywidualizowana). Jak wskazał Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 11 maja 1999 r., III CKN 423/98, konieczne jest wyraźne określenie stosunku zobowiązaniowego, którego elementem jest zbywana wierzytelność. Wymaga się oznaczenia stron tego stosunku zobowiązaniowego oraz przedmiotu świadczenia. (...) Należy podkreślić, że nabycia wierzytelności w drodze cesji nie można domniemywać i okoliczność ta powinna wynikać wprost z dokumentów. W tym kontekście zauważyć należy, że sam wydruk tabelki określa jedynie łączną wartość wierzytelności. Nie wskazano, ani umowy, z której należność wynika, ani nie oznaczono dokumentów księgowych, które ją ujmuje. Z tych przyczyn nie można przyjąć, aby wydruk tabelki (k. 31) stanowił wiarygodny dokument w tym zakresie.

Wątpliwości w tym zakresie pogłębia fakt, że powód przedstawił jedynie dwie noty księgowe: na kwotę 340 zł i na kwotę 19,06 zł, nie przedstawił natomiast żadnej z faktur wskazanych w pozwie. Nie dysponując żadnym materiałem dowodowym, pozwalającym ustalić, w jaki sposób i w jakim terminie doszło do zakończenia umowy z pozwanym, nie sposób zweryfikować zasadności naliczenia kar umownych ujętych w przedstawionych notach (k. 18, 19). Skoro zaś umowa z 2014 r. miała trwać 24 miesiące, nie wiadomo, na jakiej podstawie usługodawca (tj. poprzednik prawny powoda) naliczył w 2018 r. karę za przedwczesne rozwiązanie umowy. W sytuacji, gdy nie wiadomo, czy do rozwiązania umowy doszło z winy abonenta w drodze jednostronnego oświadczenia operatora o wypowiedzeniu w okresie podstawowym, a także nie jest znany czas trwania umowy, żądanie pozwu należy uznać za nieudowodnione tak co do zasady, jak i co do wysokości.

Wobec powyższych wątpliwości rozstrzygnięcie sprawy nie mogło zostać oparte na samych twierdzeniach powoda, lecz wymagało odwołania się do ogólnych reguł dotyczących ciężaru dowodu w procesie (art. 6 k.c., art. 232 k.p.c.). W efekcie – na podstawie art. 509 k.c. i art. 57 ust. 6 ustawy z dnia 16 lipca 2004 r. prawo telekomunikacyjne (Dz. U. z 2016. (...).t.) w zw. z art. 6 k.c. i 232 k.p.c. - orzeczono jak w sentencji wyroku.